

Странджевъ се изненада; той знаеше че пролѣтеска Брайковъ е излѣлъ всичкия си гнѣвъ на дѣдо попа, изпратилъ го подъ стража до митрополията въ Сливенъ.

— Е, пропждили го бѣха, учителю, обясняваше Койо. — За насъ щѣха да доведатъ Аладжовския попъ, та . . . Зеръ, челядъ си има човѣкътъ . . . и прѣклони глава . . . Па и право си е, учителю, не той ще урежда селото! Попъ е — нека си гледа попството.

Дѣдо Добри у когото живѣеше Странджевъ седѣше на пруста прѣдъ дома си и наведенъ чукаше съ тояжка по земя, като поглеждаше сегисъ-тогисъ къмъ пжтя. — Налегнала го е старйната; той отдавна е започивалъ, не ходи по полска работа. Но неговата бащинска ржка още държеше въ сговоръ четирмата му синове: тѣ не бѣха подѣлени.

Лека руменина облѣ старешкото лице, когато се показва Странджевъ.

— Напоконъ, сине! Слава Богу, слава Богу! — посрѣщна го дѣдо Добри. — Щешъ ни зарадва кжщата, сине! Яко се бѣхме загрижили за тебе.

Странджевъ стисна горещо сухата старческа ржка. Затече се и старата домакия да здрависа госта. Личеше: тази кжща бѣ и сега лична опора и политическа крѣпость на уволнения учитель.

— А тукъ, сине, има много зинкѣорства откакъ тебе магнаха! — говорѣше слѣдъ малко дѣдо Добри. — Викаха по редъ ката вечеръ моитѣ синове и ги задържаха до срѣдъ нощъ. Съвѣтваха ги, плашиха ги, говориха имъ какво не. — Ехъ слава Богу, не ни сториха голѣмо зло! Само ни исклаха седемъ ягнета . . въ кошарата бѣха, отдѣлени за проданъ та издебнали ги една нощъ и ги изклаха. Нищо, нищо! А на Стойновъ Пеня изсѣкоха лозето, съвсѣмъ го изсѣкоха, сине! Зинкѣори никакви, нѣматъ Бога! Нарочиха човѣка така, че му е притѣмнѣлъ свѣтътъ; минава отъ тука и вече и съ мене не се здрависва . . .

— Нима Стойновъ Пеню? — Зина Странджевъ

— Той сине! Изплашиха тѣ цѣлото село!

— Азъ думамъ и на моитѣ, — не имъ трѣба, не ще се наше село уреди. Е, не ги дипъсжда, . . то се знае ама все пакъ... Случи се, докривѣе и менъ, че река: нека, нека: какво а? Млади сж — синоветѣ ми де, — не ще цѣлуватъ ржка на кмета и на Наня! Чорбаджии си сж, право е така, не тѣ ни хранятъ. На синоветѣ ми е по сърце да тичатъ и по селска работа: е нека, нека тичатъ! Не е ни грѣшно, ни срамно! Че щѣлъ да ги гаври изѣдникъ като Наня, — нека . . .

— Че и той ли е съ кмета сега? — попита Странджевъ вече неспокоенъ.